

Žurnál

12
ROČNÍK 13

19. prosince 2003

V ČÍSLE:

AFO 2004 – začaly přípravy • Mezinárodní studentská vědecká konference • Diskuse, názory, ohlasy • Anketa: Žurnál ano, či ne – a jestli, tedy jaký? • Četba na pokračování

Závěr zimního semestru 2003 obohatila rozmanitá škála předvánočních setkání. Patřil k nim i večírek germanistů, který proběhl 25. 11. v olomoucké restauraci U Pelikána, na němž se potkaly postavy z děl německy píšících autorů; o jméne tvůrce, jenž se „skrýval“ např. v kostýmu PhDr. M. Kepřtové (na snímku v popředí vlevo) a přisedících lektorů, snad ani nebylo třeba dlouho hloubat...

(O předvánočních setkáních více na str. 4.)

-map-, foto -tj- ▶

Akreditace Právnické fakultě UP prodloužena

Podle zatím neoficiálních informací, které má UP k dispozici, souhlasila Akreditační komise na svém jednání ve dnech 9.–10. 12. s prodloužením stávající akreditace pro studijní program Právo a právní věda v magisterském programu Právo na Právnické fakultě UP na dobu šesti let. Nebylo přitom zrušeno omezení spočívající v zákazu přijímat studenty do prvního ročníku magisterského studijního programu; o zrušení tohoto omezení akreditace bude vedení UP společně s vedením Právnické fakulty UP v nejbližší době usilovat. Jak pro Žurnál UP uvedl děkan PF UP dr. M. Malacka, z hlediska hodnocení současné garance kvality výuky lze toto rozhodnutí považovat za pozitivní.

(Další informace na str. 2 – Zeptali jsme se za vás.)

-red-

Habilitace světového vědce

Pět set původních prací, šedesát patentů, řada monografií; četná uznání, ocenění a medaile (tuzemské i zahraniční) za přínos vědeckému poznání; členství v zahraničních vědeckých společnostech, redakčních radách mezinárodních odborných časopisů, ve vysokých grantových grémích, komisích pro udělování hodnosti DrSc., atd. Spolupracuje s výzkumnými skupinami v mnoha zemích. Na svém pracovišti má mladé, nadané a výkonné spolupracovníky.

To jsou znaky osobnosti českého chemika mezinárodního formátu a hosta Přírodovědecké fakulty UP – RNDr. Antonína Holého, DrSc., čestného doktora naší univerzity, z Ústavu organické chemie a biochemie AV ČR v Praze, který 9. 12. přijel do Olomouce přednést svou habilitační přednášku. Požil mikrofonu pro momentální hlasovou indispozici,

Přehlídka animovaného filmu v Olomouci

Od pátku 12. do neděle 14. prosince 2003 se v prostorách Uměleckého centra UP uskutečnil již třetí ročník Přehlídky animovaného filmu (PAF), jež si klade za cíl oživit zájem odborné i laické veřejnosti o animovanou tvorbu.

Program přehlídky byl koncipován tak, aby obsáhl téma „animovaný film“ v maximální šíři – od exkurzů do nejvdálenější historie přes avantgardní experiment až k nejnovějším trendům počítačové 3D animace a přesahům k ostatním uměleckým druhům (hudba, knižní ilustrace ap. – podrobný program je k dispozici na stránkách www.pifpaf.cz).

Jedním z vrcholů přehlídky byla účast klasika světové animace, režiséra Břetislava Pojara (na snímku s rektorkou UP a děkanem FF UP). B. Pojar se

ale stálo za to ji slyšet a vidět bohatou obrazovou dokumentaci strukturálních variant chemických látek (acyklické nukleosidfosfonáty) s prokázanými či předpokladanými účinky proti virům a dalším původcům různých závažných nemocí. Jeho přednášku uvedl a organizoval doc. J. Hlaváč, Ph.D., vedoucí Katedry organické chemie PŘF UP ve spolupráci s olomouckou pobočkou České společnosti chemické.

RNDr. A. Holý je světoznámý autor antivirotik, léků např. proti HIV/AIDS. Vyrábějí se v zahraničí na základě licenčních smluv. U nás není firma schopná zaplatit vývoj nového léku – ten stojí 500 mil. USD a trvá 12 až 15 let (nejdražší je klinické testování).

-mh-, foto -tj-

zúčastnil vernisáže výstavy olomouckých designérů, jež byla pojata zároveň jako malá oslava jeho osmdesátých narozenin, a součástí programu bylo i páteční dopolední promítání pro děti v kině Metropol a odpolední projekce několika jeho filmů ve filmovém sále UC UP.

Těžšíte programu přehlídky tvořil blok projekcí, nazvaný ironicky *Sbohem a šáteček*, který byl zaměřen na tvorbu českých emigrantů (P. Fierlinger, P. Šis, I. a K. Dodalovi) a amerického emigranta v Čechách (G. Deitch). Za pozornost stojí zejména osobnost P. Fierlingera, který spojením kreslené animace s dokumentaristickými postupy vstěpuje svým filmům

Dokončení na str. 3

„Týden neklidu“ vypukne na jaře

V návaznosti na protestní akce vysokoškolských pedagogů a studentů, které proběhly začátkem prosince v Olomouci a v Praze s cílem upozornit na kritickou finanční situaci vysokého školství, se 16. 12. 2003 v Uměleckém centru UP v Olomouci sešli studenti a pedagogové, kteří přijali následující prohlášení:

1. Vyzýváme Českou konferenci rektorů, Radu vysokých škol, Vysokoškolský odborový svaz a akademické senáty, aby postupovaly společně a u vlády a parlamentních stran urychleně dosáhly garantovaného přijetí reformy vysokého školství jako celonárodního programu budoucnosti mladé generace v České republice. Slibům už nevěříme.

2. Ve dnech 29. března – 2. dubna 2004 studenti a pedagogové UP zorganizují protestní program mitinků, přednášek, happeningů a uměleckých programů nazvaný „Týden neklidu“. Program bude otevřen i uchazečům o studium na vysokých školách, těm poslancům a senátorům, kteří chtějí vysokým školám účinně pomoci, a další veřejnosti. Vyzýváme kolegy z ostatních vysokých škol, aby podle svých možností připravili v těchto dnech vlastní protestní akce na podporu reformy veřejných vysokých škol. O naší budoucnosti rozhodneme sami.

-red-

Začaly přípravy nového ročníku AFO

■ Spolupráci na organizačních a přípravných pracích 39. ročníku mezinárodního festivalu Academia film Olomouc 2004 přislíbili prozatím všichni ti, kteří se nějakým způsobem podíleli na ročníku předchozím. Seskupení těchto lidí však může být rozšířeno o každého, kdo projeví zájem se na přípravných pracích podílet.

První setkání organizátorů se uskutečnilo v zasedací místnosti Informačního centra UP, v čase poslední fáze auditu hospodaření AFO 2003. Tématem jednání byla mj. charakteristika chystaného ročníku, který bude věnován patnáctiletému jubileu porážky totalitního režimu v naší zemi. K základní myšlence patnáctiletého výročí 17. listopadu 1989 s důrazem na současnou společnost se budou vztahovat tedy nejen dokumenty,

ale i besedy semináře, výstavy atd. Na schůzce se též diskutovalo o celkovém designu festivalu, podobě webových stránek přehlídky či grafickém pojetí festivalových tiskovin (viz veřejná soutěž na vytvoření grafického návrhu). Organizační štáb stanovil základní časový kalendář jednotlivých příprav: do 20. 5. 2004 by měly být např. doručeny všechny přihlášky pořadů, s datem 30. 6. 2004 bude známo rozhodnutí komise o přijatých pořadech do soutěže.

Academia film Olomouc 2004 proběhne v podzimním termínu, a to od 4.–7. 10. 2004, shodně bude i místo konání – Umělecké centrum UP (termín i místo schválilo Kolegium rektorky již 19. 11. 2003).

-map-

E-learning pro všechny

■ Výuku přes internet začne v příštím roce nabízet zahraničním i domácím zájemcům Katedra politologie a evropských studií FF UP. V prosinci dokončila vývoj E-learningového systému, který od designového řešení, přes metodologii až po technické provedení sama navrhla a vyrobila. Systém je uživatelsky velmi přívětivý a lze jej snadno adaptovat pro široký záběr vzdělávacích programů. V souladu s podmínkami grantu Vzdělávací nadace Jana Husa, která projekt financovala, nyní výsledný produkt nabízí zdarma k využití všem pracovištím Univerzity Palackého. Pracovníci katedry jsou připraveni zájemcům poskytnout bližší informace, popřípadě uspořádat prezentaci, na niž systém předvedou.

G. B. Assenza, M. P. A., D. Phil. (Oxon),
Katedra politologie a evropských studií FF UP

Evropské sdružení studentů práv organizovalo mezinárodní studentskou vědeckou konferenci

■ Ve dnech 19.–20. 11. 2003 se uskutečnila na Právnické fakultě UP v Olomouci I. mezinárodní studentská vědecká konference s názvem *Občan a právní stát*. Konference se konala u příležitosti 17. listopadu, Mezinárodního dne studentstva a současně státního svátku ČR (*Den boje za svobodu a demokracii*). Akce navazovala na již dříve konané akce tohoto typu v Ufě (prosinec r. 2002), Kaliningradu (duben 2003) a Lvově (květen 2003).

Hlavním cílem konference byla prezentace příspěvků z různých právních oborů, spadajících pod výše uvedené téma konference. Organizátorem akce bylo Evropské sdružení studentů práv (European Law Students Association – ELSA) Olomouc ve spolupráci s PF UP. Jednací jazykem pro plenární zasedání konference byla angličtina; příspěvky byly prezentovány dále pak i ve dvou sekcích, v „sekcí příspěvků v anglickém jazyce“ a v „sekcí příspěvků v ruském jazyce“. Akce měla též další, neméně významný úkol, reprezentovat ELSA Olomouc, PF UP a město Olomouc a Olomoucký kraj doma i za hranicemi.

Akce se zúčastnili studenti magisterského a postgraduálního studia, jakož i mladí pedagogové právnických fakult zahraničních i domácích univerzit či dalších vědeckých pracovišť. Ze zahraničí se konference zúčastnilo 14 studentů a pedagogů: z Běloruska (Běloruská státní univerzita), Itálie (Laborem Exercens), Ruska (Kaliningradská státní univerzita, Udmurtská státní univerzita), Slovenska a Ukrajiny (Kyjevská národní ekonomická univerzita, Lvovská národní univerzita Ivana Franka). Domácí studenti a pedagogové v počtu cca 20 účastníků reprezentovali PF Masarykovy univerzity v Brně a PF UP.

Program konference byl rozdělen do dvou částí, formálnější (jednací) a neformální. Jednací část proběhla na půdě PF UP. Dne 19. 11. se dopoledne konalo plenární zasedání, za účasti zahraničních i domácích účastníků konference, které otevřeli svými vystoupeními děkan PF UP, JUDr. Mag. iur. M. Malacka, Ph.D., a prorektor UP pro záležitosti vědy a výzkumu, prof. M. Mašláň, CSc. Po úvodních vystoupeních byly prezentovány příspěvky zahraničních i domácích účastníků konference. Celé plenární zasedání moderovala Mgr. A. Kestlová z Katedry jazyků PF UP. Příspěvky (stejně tak později na sek-

Ekonomická komise AS UP doporučila prioritní financování fakult

■ Pravidla dělení neúčelových dotací MŠMT na UP a fakt, že fakulty pociťují stálý nedostatek finančních prostředků na své provozní účely, byly hlavním tématem jednání ekonomické komise AS UP, která se sešla 15. 12. 2003. Všichni členové komise se vyslovili pro prioritní financování fakult a nulové navýšení prostředků pro centrální jednotky UP v roce 2004 a pro zvýšenou kontrolu čerpání centrálních prostředků UP. Ekonomická komise AS UP rovněž vyslovila souhlas se změnou ve způsobu financování a vyučování aktivit u vybraných středisek IC UP – AVC, KS, VUP a CDV.

Ekonomická komise AS UP (EK AS UP) přijala následující usnesení:

- EK AS UP doporučuje AS UP, aby schválil návrh rozdělení neúčelových dotací z MŠMT na UP na rok 2004 za předpokladu, že dotace pro RUP, IC UP a CCA bude stejná jako v roce 2003.
- EK AS UP dále doporučuje AS UP schválit v rámci metodiky dělení dotací pro rok 2004 tento postup: Vybraným střediskům IC UP (Audiovizuální centrum, Konferenční servis, Vydavatelství UP a Centrum vzdělávání) budou přiděleny finanční prostředky podle stejných pravidel jako v roce 2003. Vyučování provedených prací pro fakulty bude provedeno jako placená položka (cena pro externisty) a tyto částky budou odečteny z přidělené dotace. Vyučování provedených prací za každé čtvrtletí předloží ředitel IC UP vedení fakult, a to nejpozději do konce následujícího měsíce.

-red-

Ředitel 39. ročníku AFO 2004 vyhlašuje **soutěž pro vytvoření grafického návrhu tiskovin a webových stránek pro Mezinárodní filmový festival AFO 2004.** AFO 2004 bude tematicky zaměřeno k 15. výročí 17. listopadu 1989 s důrazem na současnou společnost. Uskuteční se ve dnech 4.–7. října 2004 v Uměleckém centru UP. Předložené návrhy budou posouzeny z hlediska originality, technické zpracovatelnosti a zkušenosti autora s předtiskovou přípravou. Prvních pět vyhodnocených návrhů obdrží skicovně ve výši 5 000 Kč. Soutěže se může zúčastnit každý, kdo dodá grafický návrh **do 30. ledna 2004** sekretariátu AFO (Biskupské nám. 1 – Zbrojnice, 2. patro). Podmínky účasti v soutěži a přehled tiskovin provádějících celý festival ve všech formátech je k dispozici na adrese <http://www.upol.cz/UP/On-linezurnal/>. Bližší informace podá PhDr. R. Hladký, ředitel IC UP a ředitel AFO, tel. 585 631 701, hladky@rupnw.upol.cz, RNDr. H. Dziková, ředitelka Vydavatelství UP, tel. 585 631 704, dzikova@vupnw.upol.cz, Ing. J. Holíšová, sekretariát AFO, tel. 585 631 053, holisova@rupnw.upol.cz.

Stručně

Při příležitosti 50. výročí vzniku oddělení tělovýchovného lékařství v Olomouci pořádaly Klinika rehabilitačního a tělovýchovného lékařství LF UP a FN Olomouc a Česká společnost tělovýchovného lékařství v hotelu Flora, Olomouc 4. 12. **Den sportovní medicíny – kazuistiky** (na snímku prof. Z. Jírka).

Ve středu 10. 12. se ve velké zasedací síni Rektorátu UP již tradičně sešli **zahraniční lektori** působící na UP s rektorkou UP a pracovníci Kanceláře zahraničních styků UP k přátelskému setkání na závěr roku.

V Kapli Božího těla (UC UP) uvedli 11. 12. **solisté opery Moravského divadla Olomouc Vánoční koncert.**

Na programu poslední **Kolegia rektorky UP** v tomto kalendářním roce, které zasedalo 17. 12., bylo mj. projednání výzkumných záměrů na rok 2005 a rozvojových programů na rok 2004.

-red-, foto -tj-

Dne 20. 11. pokračovalo sekční jednání a dopoledne byli zahraniční účastníci seznámeni s pamětihodnostmi města Olomouce (Horní a Dolní náměstí,

městské chrámy, radniční věž); prohlídka města pak vyvrcholila návštěvou reprezentačních prostor Arcibiskupství olomouckého.

Po celou konferenci panovala mezi účastníky konference milá atmosféra, která vedla k utužení starých a vytvoření nových přátelských a kolegiálních vztahů, které vzhledem k účasti zahraničních i domácích účastníků mohou přerůst, bude-li zájem ze strany jejich univerzit a dalších vědeckých pracovišť, do institucionální roviny (podpis meziuniverzitních dohod apod.).

Velký dík patří všem, kdož se na organizaci konference podíleli, zejména děkanovi PF UP dr. M. Malackovi za obětavou pomoc při přípravě konference a poskytnutí konferenčních prostor, dále představitelům Olomouckého kraje (za velkorysý finanční dar ve výši 20 000 Kč, který velmi přispěl ke zdárnému průběhu konference), jakož i všem členům ELSA Olomouc, kteří vytvořili sebraný organizační tým. Velké poděkování patří i všem účastníkům konference, kteří prezentací svých příspěvků velmi přispěli k naplnění hlavního cíle konference.

JUDr. J. Sovinský, PF UP,
ilustrační foto z konference -tj-

Století andělů a d'áblů v konviktu aneb ohlédnutí za dvěma studentskými večery Katedry muzikologie

■ Studenti muzikologie Filozofické fakulty UP evidentně nejsou jen suší teoretici, ale jsou schopni využít právě teorie k živé produkci, ať už v podobě manažerské činnosti, nebo vlastní interpretace. Důkazem toho jsou dva podzimní koncerty, které připravili.

Na první z nich si studentky 3. ročníku pozvaly komorní soubor *Ritornello*, který se programově zaměřuje na hudbu 16. a 17. století. Díla vybraných barokních autorů interpretuje na věrné repliky dobových nástrojů (loutna, theorbá, niněra, renesanční dudy, cinky, dulcían, šalmaje, renesanční trombony...). Vystoupení ansámblu 5. 11. 2003 v Kapli Božího těla v Uměleckém centru UP bylo zajímavým zpestřením kulturní nabídky letošního podzimu. Program s názvem *Nebe? Peklo? Hraj!* se zaměřil na hudbu českých autorů (Mìchna, Mazák, Hammerschmidt, Kadlinský, Bridel, Šteyer, Božan, Holan...).

Studentky po dohodě se souborem nabídly tento program také olomouckým základním školám a gymnáziím, a tak se dopoledne uskutečnily dva výchovné koncerty a jeden večerní pro veřejnost. *Ritornello* prezentoval barokní písně duchovní (Hammerschmidt – *Paratu cor meum*), světské (Rovenský – *Májové časy, veselé hlasy*), hospodské (Košetický – *O Sedliským Posvícení*) a vojenské (Košetický – *Švejdi jdou!*). Vedoucí souboru M. Pospíšil pojal vystoupení ve stylu, v jakém mohla ve své době fungovat provozní praxe, jako spontánní hraní a improvizované obohacování skladeb. Výchovné koncerty jsou pro interprety vždy náročnou zkouškou, tím náročnější, čím starší hudbu hrají. U *Ritornella* jsem ocenil zejména velmi přístupné průvodní slovo vedoucího souboru, kterým dokázal zaujmout mladé posluchače. Poněkud menší ohlas měly humorné herecké vsuvky, které, ač nápadité, neodpovídaly vkusu věkové skupiny posluchačů dopoledních koncertů (15–16 let). Školáci nejvíce ocenili možnost prohléd-

nout si a zahrát na dobové nástroje. Večerní veřejný koncert, na kterém se sešlo asi 80 posluchačů, již počítal s jiným publikem, a tomu byl mírně přizpůsoben i repertoár. I tentokrát vynikal především zvucný bas M. Pospíšila a jemný soprán B. Pecháčkové. Hudební provedení některých písní však v závěrech působilo poněkud nepřesvědčivě. Především však musím zdůraznit příjemnou a milou atmosféru, která provázela všechny tři koncerty.

Nutno říct, že koncert by se neuskutečnil bez podpory Nadace Český hudební fond, Univerzity Palackého, umělecké agentury ARS VIVA a Tvůrčího centra Olomouc.

Na druhém večerním koncertu hráli před zaplněnou kaplí sami studenti Katedry muzikologie. Program velmi různorodý sahal od Bacha po Zouhara a od Mozartova klasicismu až po cikánské lidové písně. Letos účinkovali převážně studenti 1. ročníku (není divu, když je v prváku stejný počet studentů jako ve všech ostatních ročnících dohromady!). V první polovině programu zazněly skladby J. B. Loilletta, J. S. Bacha, W. A. Mozarta, R. Schumanna, B. Martinů, T. Krejčí, Z. Zouhara a S. Rachmaninova. Rovněž druhá polovina programu byla žánrově pestrá – na Brahmsova *Intermezza* navazovaly šansony, Satiteho *Tři kusy ve formě hrušky* (v úpravě pro klavír a čtyři ruce), dadaistická píseň J. Macloona *5th Young Turtle Assymetry* a cikánské lidové písně.

I když interpretační vyspělost byla dosti různorodá, vyskytly se i výkony, které by snesly profesionální kritéria. Rozhodný úspěch však byl zaručen především spontaneitou a entusiasmem, kterým účinkující „nakazili“ i posluchače.

T. Kráčmar, student 3. roč. muzikologie FF UP

▲ Cílem návštěvy ředitelky Britské rady v Praze M. Johnsonové na UP 16. 12. bylo zhodnotit dosažité spolupráci BR a UP (především v oblasti jazykového vzdělávání a mezinárodních zkoušek z angličtiny) a zároveň nastínit nové možnosti této spolupráce v nadcházejícím tříletém období. M. Johnsonová se setkala s rektorkou UP, ředitelkou Informačního centra UP, ředitelkou Knihovny UP, manažerkou Uměleckého centra UP a vedoucími kateder anglistiky na Filozofické a Pedagogické fakultě.

-red-, -mš-, foto -tj-

Přehledka...

Dokončení ze str. 1

existenciální rozměr, jaký bychom u animovaného filmu na první pohled nehledali. Podnětná byla také přednáška o tvorbě manželů Dodalových – ti svou průkopnickou práci ve dvacátých a třicátých letech minulého století vytvářeli předpoklady pro pozdější rozkvět české animované tvorby. Součástí přednášky byla i projekce unikátních snímků z fondu Národního filmového archivu.

O tom, že animovaný film se stále těší pozornosti diváků, svědčí zaplněný kinosál v konviktu a také nebyvalý zájem veřejnosti o páteční projekci francouzského animovaného filmu *Trio z Belleville*. Za těchto podmínek má *Přehledka animovaného filmu* v Olomouci do budoucna šanci stát se iniciátorem obrody zašlé slávy české animace. Těšme se na příští ročník!

L. Foldyna, foto na titulní straně T. Ruta

ZEPTALI JSME SE ZA VÁS

Akreditační komise prodloužila akreditaci studijního programu *Právo a právní věda* v magisterském programu *Právo na PF UP* na šest let, omezení týkající se přijímání studentů do prvního ročníku magisterského studijního programu však zatím platí dál. Děkana PF UP dr. M. Malackou jsme se proto zeptali:

Co toto rozhodnutí bude konkrétně znamenat pro stávající studenty či budoucí PF UP a pro další vývoj fakulty? Jaká další případná jednání lze v nejbližší době očekávat?

Dr. M. Malacka: Pro stávající studenty znamená jistotu dokončení studia na PF UP. V případě možnosti přijímat studenty do prvního ročníku znamená toto rozhodnutí nutnost přesvědčit Akreditační komisi, zvláště pracovní skupinu pro obor právo a bezpečnostní obory, o garanci budoucího pozitivního vývoje na PF UP, zejména s ohledem na profesní a odborný růst interních pedagogů, tak, aby neexistovaly pochybnosti v oblastech, které jsou doposud kritizovány. Neúspěch v tomto procesu by z hlediska PF UP znamenal existenční krizi právního vzdělávání na Univerzitě Palackého.

Je nutné odstranit zbývající vytýkané nedostatky ve struktuře a osazení Právnické fakulty UP a spolu s Rektorem UP v úvodu roku 2004 iniciovat posouzení účelnosti a opodstatnění výše zmíněného omezení, zejména v souvislosti s faktem, že se v současnosti Právnická fakulta UP z hlediska své dosavadní existence nachází v prokazatelně pozitivním stádiu svého vývoje.

-red-

Kvalitativní přístup ve vědách

o člověku: hranice a perspektivy

Ve dnech 26.–28. 1. 2004 proběhne v Olomouci II. celostátní konference s názvem *Kvalitativní přístup v psychologickém výzkumu* a I. celostátní konference *Kvalitativní přístup v adiktologickém výzkumu*, kterou společně organizují Katedra psychologie FF UP, Psychologický ústav Akademie věd ČR, ČASP a Sdružení SCAN. Konference je věnována problémům aplikace a výuky kvalitativního přístupu a metod ve vědách o člověku.

Aktuální informace viz www.adiktologie.cz.

-ff-

Děkan Lékařské fakulty UP vyhlašuje soutěž o udělení Ceny děkana Lékařské fakulty UP za nejlepší studentskou vědeckou práci za akademický rok 2002/2003.

Cena děkana LF UP se uděluje pregraduálním nebo postgraduálním studentům LF UP za významnou vědeckou publikaci vydanou tiskem (dle odstavce 5 „Statutu Ceny děkana Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci“).

Práce předkládají jejich autoři v jednom vyhotovení ve standardní úpravě (pevně spojené listy) nebo ve formě separátního výtisku na odd. vědy a výzkumu Děkanátu LF UP v do 15. 1. 2004.

Přihlášky je možné si vyzvednout tamtéž.

Vědecko-výzkumná komise předložené práce posoudí a vybrané práce navrhne děkanovi LF UP k ocenění (odstavec 6 Statutu Ceny děkana LF UP v Olomouci).

-lfup-

Děkan Lékařské fakulty UP vypisuje

výběrová řízení

na obsazení míst **odborného asistenta nebo asistenta I. interní kliniky; kvalifikační požadavky: atestace I. stupně z vnitřního lékařství, zájem o pedagogickou práci a kardiologii, vítána atestace z kardiologie nebo atestace II. stupně z vnitřního lékařství; předpokládaný termín nástupu je 1. 3. 2004.**

Přihlášky, doložené osobním dotazníkem, životopisem, fotokopii dokladů o kvalifikaci a přehledem vědecké a publikační činnosti, zašlete na osobní oddělení, Děkanát LF UP, tř. Svobody 8, 771 26 Olomouc.

-lfup-

Fakulta tělesné kultury UP přijme do hlavního pracovního poměru pracovníka na místo samostatného odborného personálního referenta

za podmínek:

– SŠ nebo VOŠ vzdělání; zkušenost z personální práce minimálně tři roky; dobrá znalost pracovních vztahů (vznik, změny, ukončení prac. poměru, sjednávání dohod, příprava mzdových podkladů, atd.); dobrá znalost práce na PC (Excel, Word, znalost programu SAP výhodou); dobrá orientace v zákoníku práce a zákonech o zdravotním a důchodovém pojištění; dobré organizační a komunikační schopnosti, schopnost samostatné práce; spolehlivost, důslednost a loajlnost.

Nástup nejpozději 1. února 2004.

Profesní životopisy s přehledem praxe a doklady o vzdělání přijímá do 29. 12. 2003 personální odd. FTK UP, tř. Míru č.115, 771 11 Olomouc.

-ftk-

Rektorského volno 2. 1. 2004

Rozhodnutím B3-03/8 udělila rektorka UP členům akademické obce a zaměstnancům UP a jejich fakult z provozních a úsporných důvodů pracovní volno na den 2. ledna 2004. V uvedené době neprobíhá výuka na žádné fakultě UP. O způsobu zajištění nezbytných činností rozhodnou vedoucí zaměstnanci jednotlivých organizačních jednotek a úseků. Po tuto dobu náleží všem zaměstnancům mzda jako při výkonu práce. V evidenci docházky zaměstnanec bude tento den vykázán jako pracovní.

-rup-

Univerzitní předvánočně vánoční a silvestrovská „posezení“

■ Blížící se konec roku pomyslně obrušuje (i když jen nakrátko) vypjaté situace i vztahy. Některé z nás přemáhá melancholie, jiní bilancují a téměř všichni se v čase předvánočním a vánočním sdružují. Pro studenty prvních ročníků UP má zmíněné období však ještě jeden podstatný význam – teprve tzv. pasování, které probíhá právě v průběhu mnohých předvánočních večírků, jim „umožňuje“ stát se vysokoškolskými studenty daných oborů.

▲ Foto 1

☆ Snad první se veselili germanisté. Jejich večírek byl spojen se známou restaurací U Pelikána a proběhl již 25. 11. A aby se neloučili s rokem, pro mnohé z nich i přes rozpočtové nedostatky určitě úspěšným, jen u sklenky dobrého moku, vytvořili trochu taškařice hodné karnevalu (viz snímek na titulní straně).

☆ Protože koncem listopadu končí v katolické církvi církevní rok a začíná advent, bývá církevní Silvestr každoročně také mezi prvními vánočně laděnými večírkami (viz foto 1). Setkání, které letos proběhlo 27. 11. v restauraci Na Pile, tradičně pořádá Vysokoškolské katolické hnutí při UP. Na dvě stě studentek i studentů ze všech fakult UP a Vyšší odborné školy CARITAS prožilo veselý večer plný hudby, scének, gagů a dobrého pití, jež se nabízel v přilehlé „nálevně“. Slavnostní půlnoční přípitek

pak odstartoval další část oslavy končící až v brzkých ranních hodinách.

☆ Známeček seskupení seznali i polonisté. A že i jejich sdružovací schopnosti jsou velké, potvrdila i vedoucí sekce polonistiky prof. M. Sobotková. „Večírek byl velmi dobře připraven, myslím, že byl jedním z nejzdařilejších“, řekla Žurnálu UP. Vánoční setkání polonistů proběhlo 1. 12. v Jazz Tibet Clubu, hodně se tančilo a jak jinak, pasovalo. I polonisté totiž procházejí obřadem pasování studentů prvních ročníků (viz foto 2).

☆ V tentýž den (1. 12.) se rejdlilo i v U-klubu. Na letošní Psychopárty (viz foto 3) nezapomenou především posluchači prvních ročníků a nutno k tomu podotknout – a potvrzují to i slova vedoucího Katedry psychologie FF UP doc. V. Řehana – že tradice přijímání prváků do obce vysokoškolských studentů

▲ Foto 3

je mezi posluchači rok od roku promyšlenější a autoři těchto večerů plných scének a překvapení, jež jsou spojeny s rafinovanými úkoly, jsou tradičně již svým způsobem otrělí „mazáči“, posluchači třetích ročníků. Sama iniciace trvala asi hodinu a půl, pak už se jen veselilo. A veselilo se do brzkých ranních hodin.

☆ Přísahou na berlu „mrazilku“ pasovali do stavu vysokoškolských studentů i rusisté. Večírek, který taktéž pořádali studenti, proběhl v U-klubu 8. 12.,

▲ Foto 2

a jak i Žurnálu UP tyto posluchači potvrdili, připravovaným scénkám (viz foto 4 – studentky H. Malátová a J. Pilátová v rolích pejska a kočičky vařících boršč) naslouchali také všichni pedagogové.

☆ Kdybychom i dále notovali na téma předvánočních veselí v souvislosti s Univerzitou Palackého, neměli bychom zapomenout také na každoroční mikulášské odpoledne uspořádané pro děti a vnučata celé akademické obce a zaměstnanců UP.

▲ Foto 4

☆ Za tradiční lze také považovat i předvánoční Setkání autorů, které každoročně organizuje Vydavatelství UP. Do zasedací místnosti IC UP přišlo 11. 12. asi šedesát tvůrců, kteří v daném kalendářním roce publikovali ve Vydavatelství UP. Sešli se v odpoledních hodinách, však v atmosféře hodné příjemného večera. V průběhu schůzky byl slavnostně vyhlášen nejpłodnější autor, kterým se stal prof. S. Komenda (viz foto 5), ohodnocení došly také tři nejprodávanější tituly za rok 2003: Diplomové a závěrečné práce autorky A. Holíkové, Přehled anatomie člověka

Foto 5 ▶

J. Čížkové-Šimíčkové a kol. a Přehled vývoje psychologie A. Scheinarové. Nejkrásnější knihou roku pak byla zvolena poezie – D. Šimek, B. Zeman: Po tichu.

Formálně i neformálně laděných předvánočních setkání proběhlo jistě mnohem více. Již nyní jsou však povětšinou minulostí, pro mnohé vzpomínkou na něco pěkného. Prejme si, aby i rok 2003 byl hoden vzpomínání s úsměvem na rtech a těšme se již nyní na ten nový.

M. Hronová, foto -tj., -map-

Fejeton

Něco o Dědu Mrázovi

Parkety na podlaze tělocvičny přeplněné hlučícím žactvem čpěly potem a trochu lepily, u stropu visely kruhy a tajemně nefunkční kolovadlo a kdesi v popředí pod žebřinami, kam oko sedmiletého kluka přes záda starších spolužáků skoro nedohlédlo, už drahnou chvíli držel řeč soudruh ředitel Karbeš. Po levici měl borovičku ověšenou řetězy z různobarevného papíru a po pravici stojan s mapou Svazu sovětských socialistických republik, v níž byla vlajčkami vyznačena cesta z východní Sibiře do Čierne nad Tisou. Ředitelův hlas beznadějně zanikal ve všeobecném šumu a huhlání: „...staré carské pravoslavi... děti chudých a utlačovaných... jen pro bohaté a mocné... nyní však... z Čukotky... laskavý Děd Mráz... pro všechny děti... já tě vyvedu!!! ...nosítelem myšlenky míru a sbratření mezi národy celého světa... darebáci!!!“ Kdosi zatleskal. Houflec pionýrů zazpíval východoslovanský přiteskněnou píseň a do tělocvičny s ochotnickou teatralností vpadl ruštinář Broněc v červeném plášti, s lehce odchlíplým umělým vousem a s pytlém sladkostí přes rameno...

Přibližně takto si můj otec a strýc vybavují školní předvánoční oslavu na sklonku roku 1953, zinscenovanou zcela v duchu tehdejších ideologických směrnic – těch směrnic, které dobře reprezentuje např. často citovaný Zápotockého projev k dětem o proměně proletářského Ježíška v brunatného a tříděně zakaleného Mráze, jemuž na cestu z Východu na Západ svítí rudé hvězdy na šachtách a závodcích. Je vskutku podivuhodné, s jakým sebevědomím se tehdejší vládnoucí režim pokusil – jen z prosté nenávisti ke křesťanství – vztáhnout ruku na Vánoce, na svátky pro každého snad nejnítěrněji krásné a společné všem lidem bez ohledu na vyznání. Ježíšek měl být pro svůj krajně buržoazní původ zapomenut a na jeho místo

měla být dosazena hrozivá personifikace zimy, sibiřský démon, jenž, prchaje před světlem, měl obdarovávat děti a případně – jak tomu bylo v Brořicově podání – namátkově zkoušet z ruštiny. Mrázova cesta z daleké Čukotky do Evropy byla snad už od konce října říditelem Karbešem pečlivě zaznamenávána do mapy – děti se zatajeným dechem sledovaly, jak Děd Mráz zdolává Ural, jak brodí Kujbyevskou nádrží a jak přes Moskvu a Pínské bažiny sviští k hranicím Československa.

Děd Mráz jako nástroj totalitní propagandy je zjevem dosti příznačným – jeho jméno je odvozeno od indoevropského kořene *mer-, jenž stojí v prázkladu i takových slov jako je české smrt, mřít nebo mor, latinské mors „smrt“ či morbus „nemoc“ nebo německé Mord „vražda“ a morsch „práchnivý“. Všechna tato slova mají jako společný jmenovatel význam „zaníku, příp. směřování k němu“. Děd Mráz v podobě Mrazíka, prezentovaného oblíbenou ruskou filmovou pohádkou, zanikl působil svou zahavou holí, jak se málem ukázalo na osudu Nastěnký, a fenomén mrazu sám byl pro naše předky dost zásadně hrozbou. V protikladu k ledovému Mrázovi, pobratimů smrti, stojí (anebo leží) právě narozený Ježíšek, symbol života, který je možno – za předpokladu přijetí křesťanství – prodloužit až do věčnosti.

Příznačné také je, že se u nás kult sibiřského démona Mráze neujal – lidé jej vlažně přijímali ve školách a na podnikových jolkách, ale v klidu domova nadále nechávali jednat Ježíška. Ježíšek je tu s námi doposud a přežívá zatím úspěšně nápor kulturních i kulturních vlivů ze Západu. Doufejme, že na svém světlém trůně setrvá i poté, co se sjednotí se zbytkem Evropy.

O. Bláha

Topologické metody pro diferenciální rovnice /II/

(Dokončení z minulého čísla.)

S prof. Janem Andrese, CSC., vedoucím Katedry matematické analýzy a aplikací matematiky PřF UP, jsme v minulém čísle hovořili nejen o monografii *Topological Fixed Point Principles for Boundary Value Problems* (Kluwer Academic Publishers, Dordrecht–London–Boston, 2003, 761 stran, ISBN 1-420-1380-9, cena 220 EUR), kterou publikoval ve spolupráci s prof. L. Górniewiczem (Univerzita Mikuláše Koperníka, Toruň, Polsko) a za níž získal před nedávnem Čestné uznání rektorky UP autorům vědeckých monografií za rok 2003; věnovali jsme se také obecněji oblasti, kterou se prof. Andres zabývá – diferenciální rovnicemi a nelineární analýze. Druhou část rozhovoru přinášíme nyní:

Spolupracovali jste také s předním odborníkem spirituality křesťanského východu – prof. T. Špidlíkem – kde se mohou sejít cesty matematiky a teologie?

S prof. T. Špidlíkem jsem se setkal na začátku devadesátých let a bylo to pro mne do značné míry určující setkání. Velmi mně ovlivnil a stali se z nás přátelé. Když potom otec Špidlík přijel do Olomouce na teologickou fakultu, při setkáních jsme diskutovali i o tom, co nás z hlediska našich bádání vlastně může spojit. A dostali jsme se k těm úplně nejzákladnějším kategoriím, nebo spíše transcendentáliím. Za prvé nás zásadně zajímala otázka času, času a věčnosti, a tehdy jsme se dohodli, že sepišeme – spíše populární formou – jakési paralely – z pohledu teologa a z pohledu přírodovědce. Nakonec jsme to udělali tak, že jsme vše provázali. Chtěli jsme původně sepsat celý triptych, ale zůstalo u dítychu – první článek měl

▲ S kardinálem T. Špidlíkem, S. J. v Římě, listopad 2003.

„Čas a věčnost“, druhý „Prostor a svět“ – ten třetí jsme chtěli pojmenovat „Hmot a duch“, ale k tomu už jsme se nedostali. K „Času a věčnosti“ jsem dokonce napsal na vyzvání tehdejší revue *Omega* scénář a asi půlhodinový pořad v Lowákové režii odvysílala televize. Vznikly – alespoň pro mne – docela zajímavé věci, hlavně jsem si však uvědomil možnost dialogu tohoto druhu, a to bylo to nejpodstatnější. I on mi tehdy říkal, že jsem mu nasadil brouka do hlavy – že v jeho myšlenkových postupech se přírodovědný rozměr neobjevoval, a naopak já jsem zase vždy tíhnul k určitému filozofickému způsobu uvažování. To je vůbec otázka pojetí matematiky: někdo ji chápe techničtěji, čistě jako nástroj, inženýrským způsobem, kdežto mne to vždy spíše zajímalo jako jakási tresť filozofie, nadstandardní způsob uvažování.

Ten průnik dvou na pohled naprosto odlišných vnímání světa je velmi překvapivý a zajímavý, zvláště pro laika...

Podle mého názoru se oba pohledy nijak diametrálně neodlišují, naše řeč není kupodivu příliš odlišná. Jde o to, že se věci vzájemně doplňují – to je to podstatné, že existuje jakási dělba témat, protože přírodověda je sice exaktní obor (viz poučky typu: kolik je ve vědě matematiky, natolik je vědou), ale mantinely jsou nesmírně úzké. Když chceme exaktně vypovídat, velmi rychle si uvědomíme, že naše možnosti jsou značně omezené. A chtit odpověď na zásadnější problémy, fundamentálnější, hlubší, z hlediska světonázoru či konfese, tak tam můžeme několik krůčků na cestě udělat, ale dál už s matematikou jít nelze, to by byla strašná redukce. Tam nastupují disciplíny jako filozofie, teologie apod.

Ve Vatikánu existuje koncilium pro kulturu (v tom nejšířším slova smyslu, spadá tam jak kultura, tak i věda apod.). Toto koncilium občas pořádá konference, kde se setkávají zástupci tří profesí – teologové, filozofové a přírodovědci. A vede se trialog, nikoli jen na konfesní platformě, ale mezi lidmi s třeba i protichůdnými názory a stanovisky. Může ovšem nastat problém: jedna věc je popularizace a druhá schopnost vyjádřit se kultivovaně k něčemu, co je hluboké. A T. Špidlík je zrovna člověk, který dokáže jít po podstatném – ne vulgarizovat, ale srozumitelně vyjmut podstatu, a to dokonce i vzhledem k ostatním disciplínám. I on od začátku volal po dialogu, či trialogu. I proto byla přírodovědecká fakulta spolunavrhovatelem pro udělení jeho čestného doktorátu.

Mne tento rozměr rovněž zaujal a myslím si, že v současné době má spolupráce s odborníky z jiných oborů, včetně tzv. „soft“ oborů, jakým je i teologie, neomezené možnosti.

Nelineárním studiím se věnujete už mnoho let. Kde publikujete dílčí výsledky svého výzkumu?

Nejpodstatnějším vyústěním je zmíněná monografie. Pro matematiky jsou monografie věci, které se píšou jednou, dvakrát za život – ale v tomhle případě se rozsahem blížíme humanistům – má to téměř 800 stran. Chci také zdůraznit, že pro nás jsou hlavními výstupy právě monografie a časopisy. Pro fyziky mohou být ještě výstupy praktické – patenty apod. Kdežto hlavní vizitkou či indikátorem kvality naší práce je publikace v prestižních časopisech. Těch nejprestižnějších existuje celá řada (např. *Transactions of the American Mathematical Society*, *Proceedings of the American Mathematical Society*, *Journal of Differential Equations*, ...) a troufnu si říci, že ve většině jsem publikoval. V současné době mám asi

140 publikací, ale i to je relativní. Jsou autoři, kteří publikují méně, ale superkvalitní věci, anebo naopak někdo publikuje hodně a jsou to jenom takové ty čárky. Možná spíše – co považují za podstatnější – jak je člověk zapsán v povědomí. Protože při naší specializaci jestli je nás pět set, tisíc, většinou se mezi sebou známe a samozřejmě každý si buduje svůj image a to je věc, se kterou se ne hazarduje. Víme o sobě, jaký rank zastáváme, v jaké jsme kategorii, tedy alespoň ti soudní. Tím, že jsem členem redakčních rad mezinárodních časopisů – a to jak v matematicky tradičních zemích jako jsou Polsko, Itálie, ale i třeba Indie nebo Jižní Korea – toho si dost považují, ona je to čestná záležitost, ale mám možnost tam prezentovat práce svých kolegů a doktorandů.

Tedy je taková móda, že se píšou tzv. handbooks – jakési oborové encyklopedie, kde jsou špičkoví odborníci žádáni napsat heslo na dané téma – tak jsem byl také několikrát vyzván. Dále – kupodivu – vědeckých časopisů je velké množství a různé úrovně – říkalo se, že s využitím počítačů jich bude ubývat nebo že se změní jejich podoba na elektronickou. Ale opak je pravdou – pořad vznikají nové a nové a rovněž jsem byl požádán, abych do prvního – uváděcího čísla napsal něco na zakázku. Je to pěkné, člověku to udělá radost a je to i jakási morální povinnost. Samozřejmě kromě publikací v tištěné podobě je naše prezentace také přednášení na konferencích, takže tím, že už jsem v té seniorské kategorii, mám na krku padesátku – už by...

To už je seniorská kategorie?

No jistě... Je to skoro jako u sportovců – existuje taková skupina ve Francii, z recese se pojmenovala Bourbaki, po nějakém generálovi, a ti mají stanovby, podle kterých je členství jen do padesátky, pak musí řady opustit. Takže ono se dá dělat z podstaty – znám spoustu lidí, kteří v šedesáti dělají zásadní věci – ale ty jiskrné záležitosti by se měly asi opravdu dít někdy kolem třicítiky. Formálně je to všechno asi lepší, vybroušenější, je tam zkušenost a vědomí souvislostí, ale už je to ta kategorie starších. Pokud někom jezdím, tak už jen na pozvané přednášky.

Mohl byste přiblížit mezinárodní spolupráci vašeho pracoviště?

Jsem koordinátorem mezinárodní spolupráce v Itálii a v Polsku. Na začátku devadesátých let jsem

dostal příležitost hodně vyjždět, v současné době si nejvíce považuju, že teď spíše zahraniční kolegové jezdí sem. A to např. z USA, Itálie, Francie, Německa, Belgie, Polska, Portugalska, aj. Naše spolupráce se projevuje především ve výstupech – ve společné publikační činnosti, o níž jsem hovořil. Někde je spolupráce dlouholetá, a i když konkrétní vyústění vždycky mít nemusí, hodně jsme se vzájemně ovlivnili třeba i myšlením atd. Mohu říci, že kontakty jsou velmi živé i na přátelské úrovni. Této možnosti bych rád využil i do budoucna – vůči svým doktorandům, protože momentálně mám ve vědecké výchově tři a rád bych je samozřejmě posílal ven, tak jako mi občas moji kolegové posílají sem své mladé doktorandy. Po této stránce si nemůžeme stěžovat, spíše se to naopak nestíhá.

Kniha přináší určitou syntézu poznatků z mnoha studií. Z kolika pramenů vlastně čerpá?

Kostrou je deset společných publikací a článků s prof. Górniewiczem, ale je to především kostra myšlenková. Co se týče referencí, je tam citováno kolem 1 800 položek – drobným písmem na 56 stranách. Z mých prací je v knize citováno a užito kolem 60. Podobně je tomu i u mého polského kolegy. Takže práci je sice citováno hodně, ale materiál – a toho si dosti cením – je z valné části sestaven z našich výzkumů. Asi tak tři čtvrtiny jsou naše vlastní výsledky. Uvidíme, jaký to bude mít ohlas a jak to bude komerčně úspěšné. Kdybych měl být hodně ambiciózní až nesoudný, tak bych připouštěl i jakousi vlastní teorii. Na druhé straně – kdybych hodně ubral – tak bych řekl, že minimálně konstruujeme nové metody. Jinak – přestože je tam těch položek hodně, struktura knihy je asi taková, že samozřejmě vycházíme z vlastních úvah a výsledků, a abychom to začlenili do celkového kontextu, tak každá z kapitol končí poznámkami a komentáři, ve kterých upozorňujeme na souvislosti, paralely, možné aplikace, atd. Umožňuje to čtenáři – aby pokud by chtěl studovat i v příbuzné oblasti nebo pokračovat v dané problematice – orientovat se v knize jako v kuchařce. Myšlenková podoba knihy se vytvářela dlouhodobě a vzájemně ovlivnění přesahuje výčet společných článků.

Komu je monografie určena?

Hlavně postgraduátům, doktorandům. Je tam pro ně spousta materiálu. Přáním je oslovit i odborníky z jiných oborů.

Matematika pracuje s myšlenými konstrukty. Je tedy abstraktní, exaktní a pojmově nejméně redundantní vědou. Co vás k ní přivedlo, proč jí zůstáváte věrný?

Kdybych byl znovu v situaci někdejší volby, asi bych volil stejně. Ale ještě bych uvažoval o architektuře, protože mám vřelý vztah k umění a vůbec tíhnu ke komplexnějšímu pohledu. Možná bych matematiku přeče jen volil znovu. Přestože jsem nikdy neuvážoval nějak výrazně pragmaticky, tehdy to byl jeden z mála oborů, který nebyl ideologizován. Podobně jako v Rusku se intelektuálové realizovali třeba tím, že hráli šachy. Navíc se dalo matematikou žít např. ve výpočetních střediscích. Myslím si, že pro každého je velkým štěstím a pro mne i požehnáním, když se mohu žít svým koníčkem.

Za rozhovor poděkovala

V. Mazochová

Foto archiv prof. Andrese

Nový časopis: *Liber Catenatus*

V průběhu prosince se na webových stránkách UP objevila nová adresa: <http://liber.upol.cz/LIBERO.htm>, na níž publikuje nový internetový časopis prof. S. Komenda (LF UP) pod názvem *LIBER CATENATUS* – Úvahy o životě a přilehlém okolí.

-red-

Ad „Olomoucká výzva jinak“

Jelikož jsem jako předseda AS FF UP byl jedním z těch, kdo šli v čele protestních happeningů, které kolegiím z výzvy „Olomoucká výzva jinak“ tolik vadí, odpovídám na jejich výzvu. I já jsem obdržel ohlasy různých kolegů z celé republiky, zejména od předse-
dů akademických senátů, a také v diskuzi, která proběhla dne 3. 12. ráno na půdě pražské UK, kde byli přítomni mj. prof. Wilhelm (předseda ČKR), doc. Ježek (předseda RVŠ) a Ing. Kolář (náměstek MŠMT ČR). Ohlasy měly ovšem diametrálně odlišný ráz – od schválení našeho postupu (a zejména toho, že se nám zdarilo akce provést důstojným způsobem) až po vyloužení pocitu zadostiučinění, že se konečně někdo ozval. Všeobecný pocit akademického světa z našich protestů asi nejlépe vyjadřuje usnese-
ní z 72. zasedání ČKR, z kterého si dovoluji citovat první odstavec:

„ČKR vyjadřuje podporu protestním akcím studentů a akademických pracovníků vysokých škol, které proběhly v minulých dnech, a oceňuje trvalé úsilí ministryně JUDr. P. Buzkové a vedení MŠMT ČR o nezbytné navýšení finančních prostředků pro vysoké školy. Schválený rozpočet neumožňuje realizovat připravovanou reformu vysokých škol v rozhodujícím období vstupu České republiky do EU. V této souvislosti ČKR opětovně vyzývá politickou reprezentaci státu k zahájení dialogu. Pokud nedojde v roce 2004 ke změně situace, ČKR podpoří důraznější protestní akce.“ (Zvýrazněno autorem.)

Nebyl jsem nikdy žádný revolucionář a doufám, že jim ani nikdy nebudu muset být. Dne 2. 12. to bylo

Otevřený dopis ředitelce VUP RNDr. H. Dzikové

Milá paní ředitelko,

Vaše polemická reakce na můj článek o dělení dotace na UP mě, věřte nevěřte, potěšila. Kdysi, nedlouho po Vašem nástupu do funkce, jste mě prováděla Vydavatelstvím (to bylo ještě na Křížkovského), a už tenkrát jste si mě získala. Ani ne tak tím, co jste říkala o svých plánech (to se dá inteligentně naslouchat), ale tím, jak jste hovořila s lidmi na pracovištích, které jste mi jednotlivě představovala – byl to zjevně „Váš podnik“, na který jste byla hrdá. To, bohužel, není jev na UP častý. Dnes mohu jen potvrdit, že jste výborná manažerka, která vede smysluplné a fungující pracoviště univerzity.

Vydavatelství UP je však jen malou částí tzv. centrálních jednotek, na něž fakulty odvádějí (podle mého názoru) nepřiměřeně velký podíl z dotace MŠMT, a patrně jedinou, která produkuje zisk. Myslí si, že i pro Vás osobně, ale i pro UP, by bylo ještě výhodnější a zajímavější, kdybyste dostala příležitost Vydavatelství UP privatizovat. Zisk, který nyní vytváříte a který mizí jako dotace jiných, neproduktivních pracovišť IC UP, byste nepochybně dokázala využít k větší podpoře redakční práce včetně výtvarné redakce, a také byste měla větší prostor k uplatnění našich publikací na knižním trhu. Vaše výrobní náklady by se zcela jistě zprůhlednily (nejsou nyní úplně čitelné, ale za to Vy nemůžete) a reálně srovnaly s nynějším nakladatelským trhem, který je, pochopitelně, tvrdý. Přiměřený nájem stávajících prostor a strojního zařízení UP by i ve Vašem privátním nakladatelství zachoval opci pro aktuální potřeby UP, protože univerzita by nadále zůstala Vaším největším a nejspolehlivějším zákazníkem. Myslí, že i za těchto okolností by se Vaše práce pro fakulty zefektivnila.

A víte, proč mě Vaše zaujatá reakce v Žurnále UP potěšila? Vidím, že Vám na dobré práci vydavatelství i po těch letech záleží. A pak: žádný z jiných šéfů tzv. centrálních jednotek se proti mému článku (alespoň veřejně) neozval, ačkoliv právě Vy to máte nejméně zapotřebí.

To jen abychom zrovna my dva mezi sebou neměli pochybnosti a nedorozumění. Třeba tím ušetříme univerzitu za audit vnější a vnitřní komunikace. Pěkný nový rok na UP!

Vás Jiří Štefanides

teprve potřeby v životě, kdy jsem veřejně demonstroval. Poprvé to bylo v r. 1983, kdy tehdejší ministr školství ohrozil svým jednáním nizozemské vysoké školství, podruhé v r. 1987, kdy nizozemské ministerstvo školství z důvodů vládních úspor přistoupilo k nesytematickému zrušení pracovišť, čehož nizozemské univerzity dodnes litují. I já se raději zabývám svým výzkumem a psaním článků apod., než abych musel takto vystupovat. Pocházím však z prostředí nizozemských právníků, lékařů, obchodníků a rejdářů, kde mě od mých dětských let učili následující pravidla:

a) Jestliže se Ti něco nelíbí, hledej nejprve vinu u sebe a zkoumej, zda máš skutečné důvody k nespokojenosti. b) Je-li tomu tak, domluv se s kolegy, zda i oni to vidí podobně, a dohodněte se na možném řešení. c) Nadávání v hospodě nic neřeší. Kdo jen nadává, a nemá odvalu, aby veřejně vystoupil proti zlu, ztratí právo si stěžovat. d) Každý má občanskou povinnost, aby se snažil o zlepšení svého okolního světa – co nejsi ochoten dělat sám pro sebe a pro jiné, nemůžeš očekávat od ostatních. e) Při vystupování zachovej kvas a loajalitu k vlastnímu okolí (v tomto případě tedy k naší univerzitě).

Kolegové z „velkého“ senátu vědí, že se alespoň snažím těmito zásadami řídit. Označení naší univerzity jako „černé díry“ považuji, i při veškeré rozdílnosti názorů, které mám v různých věcech s naším vedením, a které v AS UP dost jasně vyjadřuji, za nelogické a poněkud nevhodné vyjádření. Internetové diskuse mívají většinou kulturní „úroveň“ typu „úrovně“ vyjádření jistých poslanců, za něž by v civilizovaných zemích na západ od českých hranic museli poslanci okamžitě rezignovat na svůj drazce placený mandát.

Vyjádření panů kolegů, že univerzita by měla být „továrnou“ na výsledky a absolventy, svědčí o tom, že zřejmě nechápu podstatu univerzitního prostředí, kterému je vše „továrenské“ cizí a kde má své místo právě i výzkum bezokamžitě zjevných výsledků. V humanitních vědách navíc často jedno zásadní dílo váží víc než desítky článků v rozsahu několika stránek, byť v impaktivním časopisu. Což ovšem neznamená, že bych byl proti měření výsledků, vzhledem k vlastnímu počtu publikací, úspěšných grantů a ocenění se nemám čeho bát. I my měříme, např. kdo se neobjeví v databázi International Medieval Bibliography není považován za seriózního odborníka v medievistice.

Problém menších humanitních oborů, jako jsou ty moje (klasická filologie, medievistika, nederlandis-

Ad Kodex

Diskuse o Kodexu mediálního chování proběhla na stránkách ŽUP a na diskusním webu rychle a bez poinky, soudě však dle neformálních ohlasů je celá „aféra“ stále v atmosféře UP přítomná. Spíše pro informaci a aniž bych jej komentoval proto nabízím k přečtení názor, který mi na moji prosbu e-mailem sdělil po prostudování Kodexu Alex Röhricht, odborník na PR a přednášející na seminářích CASPRIO, zmiřovněm v minulém čísle Žurnálu.

Mgr. D. Agnew, redaktor webových stránek UP

„Komunikační pravomoci jsou či by měly být vymezeny v každé, i malé firmě. Není tedy důvod, aby je neměla instituce tak velká, jakou je univerzita. Je pravda, že je to instituce veřejné služby, což si obvykle vykládáme tak, že tam všichni mají právo na všechno, ale odpovědní za její pověst jsou právě vždy jen lidé v jejím vedení. A jestliže nějakým způsobem pracují na její reputaci a image, je nutné, aby byla tahle práce strukturovaná a cílevědomá, neroztráštěná. K tomu může mimo jiné sloužit i jasné vymezení všech možných pravomocí.

Na druhé straně je pravda, že takový dokument musí vznikat na základě širokého konsenzu, je po mém soudu třeba, nejen aby s ním lidé na univerzitě souhlasili, ale dokonce aby byli vnitřně přesvědčeni, že je to pro univerzitu věc dobrá, a chtěli se na něm

tika, je v tom, že tzv. impaktivní časopisy pro tyto obory téměř neexistují. Výzvu jmenovaný index se zabývá jen anglicky publikovanými články, takže chybí např. celé francouzské, německé a italské prostředí, které je v mém oboru (medievistika) však velice důležité. Vědecké časopisy humanitních oborů většinou neexistují v internetovém provedení a totéž platí pro nejnovější literaturu. V českém prostředí je navíc skutečností, že knihovny jsou na velmi smutné úrovni. Své vlastní publikace jsem proto musel vždy chystat během prázdnin, protože v ČR chybí v univerzitních knihovnách a dokonce v AV ČR prakticky všechny pro mne potřebné publikace. To však není vina knihoven, bez peněz to prostě nejde. Od českých humanitních vědců nelze očekávat ty „nejnovější poznatky v oboru“, když zde chybějí již zcela zásadní příručky, a to z jednoho jediného důvodu – pro nedostatek finančních prostředků. Právě tyto prostředky by měly být získány prostřednictvím reformy připravované ČKR.

Vím, že se na „technických“ fakultách lecky objevuje názor, že „ta Filda“ není k ničemu. Dovolím si porovnat. Společnost je jako velký počítač. Technické vědy plní funkci hardware, ekonomické a právnické jsou jako operating systém a humanitní vědy jako software. Společný rys postkomunistických zemí je, že hardware je jakžtakž na úrovni, neboť komunistický systém byl založen na velkovýrobě. V operating systému je zejména právnický článek ve špatném stavu, ač i na ekonomických vědách je co zlepšit. Software je přímo podvyživený. Následky jsou takové, že právě špatná situace právnických a filozofických fakult v ČR stála český národ již stovky miliard korun. Nejsou totiž dostatečně vzděláni právníci a o jazykovém vybavení a společenském rozhledu mnohých úředníků raději mlčím. Zanedbání těchto sektorů se vymstilo v prohraných mezinárodních sporech a v tom, že ČR si při vyjednávání s Evropskou unií vymohla rekordně nízkou částku. Čísla mluví jasnou řečí i jinde – ČR má mezi kandidátskými zeměmi nejnižší procento univerzitně vzdělaných lidí – dokonce o celé procento méně než Slovensko a o 2,4 % méně než daleko chudší Polsko, což přímo koresponduje se „šancí“, kterou má mladý maturant, aby byl přijat ke studiu na VŠ. Proto bychom měli protestovat nadále, dokud vláda nedojde, že investice do školství podle irského vzoru (19,4 % rozpočtu) je nejlepší příprava na vstup do EU. A opakují: to není problém financí, nýbrž problém priorit a politické kultury.

Dr. W. Engelbrecht, předseda AS FF UP

třeba i podílet. K tomu je však potřeba, aby se jeho vzniku či úprav mohli aktivně účastnit. Jak jsem vyzooměl z Vašeho vyjádření, v tomto případě se tak nestalo. To bych považoval za velmi nešťastné.

Zajímavé je, že ti, co se nejvíc bouří, studenti, v něm nejsou vůbec zmíněni. Dle mého laického názoru, nejsem právník, se tedy na ně platnost kodexu nevztahuje a nemají si co stěžovat, neboť si můžou si říkat, co chtějí. To ostatně můžou i další – učitelé a zaměstnanci. Jediné, co se v kodexu v tomto ohledu říká, je, že takové vyjádření nemusí reprezentovat oficiální stanovisko školy, protože to reprezentují lidé v kodexu přímo jmenovaní. Toť vše, nikdo se podle mého na svobodách neomezuje a ti, kteří proti kodexu tak srdatě brojí, by si ho třeba měli lépe přečíst.

Pokud jde o inkriminovaný odstavec, který Reflex očitoval v plném rozsahu, jsem přesvědčen, že oněmi mimořádnými situacemi byly míněny právě situace krizové. Například v případě krádeže v budovách školy jistě nejde o „bonzování“, jestliže ten, kdo si je problému vědom, o něm informuje svého nadřízeného, kolegu apod. Takové chování, alespoň se domnívám, by mělo být naprostou samozřejmostí a netřeba žádného kodexu, aby se tak činilo.

Dokončení na str. 7

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ

PAOLO NEMEC: DOPISY NA ROZLOUČENOU /XI/

„Ne,“ řekl si Robert pro sebe. *Obstarej mi práci a já se s tebou vyspím.* To by Hermann neudělal. Spíš najdu řešení v jeho práci.“

Streit vytáhl z vnitřní kapsy bundy Pavlovy diskety a zapnul počítač. Všechny soubory si vytiskne a půjde někde na kávu. Kromě toho se pomalu hlásil jeho žaludek. Trvalo docela dlouho, než počítač vypilvil všechny soubory. Celkem vzato se jednalo o nejrůznější texty, které Eva pro Hermanna přepisovala. Některé z nich byly kratší úseky z děl Robertovi neznámých autorů. Kromě údaje, odkud bylo čerpáno, byly vždycky opatřeny poznámkou „opsala Eva Slavíková“. Jiné texty byly pro Roberta hádankou a ani Hermann je nedokázal nikam zařadit. Bude se na ně muset později v klidu podívat. Nakonec zbývalo několik souborů, které se skládaly z libovolných značek. Případ pro Pavla.

12.

Když počítač vytiskl poslední stránku, vzal Robert všechny papíry a vyšel na chodbu. Tam se málem srazil s Karlem Veselým, který právě vycházel z pánské toalety.

„Promiňte.“

„To je dobře, že se zase potkáváme, pane Streite, pronesl Veselý, aniž by se v nejmenším zmínil o Robertově omluvě. „Právě jsem byl na záchodě a přemýšlel jsem o tom, co Evu vedlo k sebevraždě.“

„A co?“ zeptal se Streit, kterého také napadaly na záchodě ty nejlepší myšlenky.

„Upřímně řečeno, já nevěřím, že to byla sebevražda, víte? Eva a vyčítky svědomí? Nebo Eva coby oběť nějaké velké netušené lidské tragédie? Ne ne.“

„Byla to přece vaše doktorandka,“ odpověděl Streit, zaražený nad otevřenými slovy Veselého, „znal jste ji mnohem lépe než já.“

„Nechme to. O mrtvých jen dobře, to se říká, nebo ne?“

„Ano, říká se to. Ale nám to moc nepomůže.“

„To jste, pane Streite, tak citizadostivý, že chcete ve vyřešení toho případu předstihnout policii?“

„Vy ne?“

„No, nejsem žádný detektiv a policie přece nemá ráda, když jí někdo fušuje do řemesla, na druhé straně ale přiznávám, že taková dvojitá vražda povzbuzuje fantazii. Ale řekněte mi, pane Streite, už jste obědval?“

Během rozhovoru došli oba v tiché shodě k východu a zůstali stát před portálem, který teď nebyl uzamčený. Robert měl velkou chuť nejen k jídlu, ale také (Pokračování příště.)

44

informace, vyprávěl o své schůzce s Karin, o Evině návštěvě, o tom, co večer četl, a o Jazz Tibet Clubu. Najednou věděl zcela jasně, proč Eva nemohla přijít. „Je to Eva. Mám pravdu? Zabilí Evu.“ „Odkud vy to vědět?“ oslovil ho Pytlík překvapivě německy. „No, když mi včera Eva přinesla ty knihy, tak jsem ji ještě pozval na večeri. Ale potom, no ano, to jsem vám neřekl, řekla Eva, že má schůzku s kamarádkou. Takže se mnou na večeri jít nemohla. A já jsem ještě řekl, že kdyby měla později čas a chuť, že může přijít do toho jazzklubu. Neřekla mi přímo, že přijde, ale myslím si, že měla chuť přijít. Teď už vím, proč nepřišla. Tak je to Eva, nebo ne?“

Pytlík se tázavě zahleděl na Berku, a ten přeložil Streitovu výpověď. Pytlík si napsal několik poznámek do černého koženého notýsku a pak se opět otočil k Berkovi.

„Máte pravdu, pane Streite,“ promluvil konečně Berka, „skutečně je to Eva. Zřejmě se včera večer oběsila. Na knihovním regále.“

„Na knihovním regále,“ opakoval Robert nevěřícně.

„Ano, uvidíte sám. Komisař stejně chce, abyste si prohlédl... to, no zkrátka, abyste si prohlédl místo činu. Je to místnost Pracoviště.“

* * *

Streit nahlédl do místnosti. Mrtvolu samozřejmě už předtím odklidili. Kromě četných značek křídou roztroušených na podlaze vypadalá místnost jako předtím. Streit nevěděl, jaký výsledek očekával od této prohlídky Pytlík, který opět hovořil s Berkou česky. Bylo mu však jasné, že ho Pytlík podezřívá. Údajně byl poslední, kdo viděl Evu živou. Kromě vraha samozřejmě, protože na sebevraždou Robert nevěřil. Regál byl sice dost vysoký a bylo by možné se na něm oběsit, ale jeho výška by na zlámání vazů nestačila. Také jeho přčky poskytovaly jistotu. Když už by chtěl někdo umřít, tak potom rychle. Takováhle sebevražda se podobala spíš pomalému sebezardoušení, které se dalo kdykoli a bez větších problémů přerušit. Stačilo by se akorát postavit na některou z přček. A tuto téměř masochistickou touhu po smrti v sobě Eva neměla. Naopak. Když se včera loučili, přímo z ní vyzářovala radost ze života. Snad to pochopil i komisař. Streit se ohlédl, ale Pytlík už odešel.

„Všechno to je tak strašné, pane Streite,“ pronesl Berka. „Pan komisař mě poprosil, abych vám řekl, že za těchto okolností vám ještě nemohou vydat Hermannovo tělo.“

Streit pokývl hlavou. Najednou mu bylo jasné, že možnost vraždy zcela jistě nevylučuje ani komisař. Pokud Eva měla něco společného s Hermannovou smrtí,

41

ANKETA

Žurnál ano, či ne – a jestli, tedy jaký?

Kodex mediálního chování označuje Žurnál UP jako jedno z „oficiálních médií UP“, v němž „se UP snaží vyjadřovat své názory a postoje“. Nejen tato věta, ale vydání kodexu samo, dosavadní redakční zkušenosti i diskuse na webových stránkách UP přiměla redakci Žurnálu UP k pokusu o další rozvinutí diskuse na téma vnitřní a vnější komunikace UP – tentokrát formou ankety k Žurnálu UP.

Na úvod jen několik základních informací a poznámek:

1. Žurnál UP vznikl jako výsledek snahy o vytvoření prostoru ke komunikaci na UP, tj. a) pro předávání informací mezi jednotlivými pracovišti UP; b) pro prezentaci konkrétních úspěchů jednotlivých pracovišť; c) prostoru pro výměnu názorů a stanovisek k nejrůznějším aktuálním tématům či polemikám.

2. K reálnému plnění těchto tří základních funkcí byl jako jeden ze základních předpokladů stanoven aktivní podíl jednotlivých členů univerzitní obce na obsahu ŽUP; zároveň šlo o snahu alespoň částečně překročit hranice, kterými je periodikum typu podnikového časopisu omezeno; od tohoto východiska se odvinulo zároveň složení redakce (jeden odpovědný a jeden výkonný redaktor), které mělo tuto aktivní komunikativní tvorbu členů univerzitní obce zpočátku jen redakčně zpracovávat.

Ad...

Dokončení ze str. 6

Závěrem mi dovolu, abych shrnul v tom smyslu, že se něco, co v zásadě proti nikomu nesměřuje a bylo vytvořeno, jak se osobně domnívám, naopak za účelem budování a upevnění dobrého jména univerzity, v důsledku nedostačující komunikace a množství komunikačních šumů a možná nedostateku dobré vůle a demokratického přístupu, zvrtilo ve svůj naprostý opak. A zvrátit to už bude podle mého názoru věc velmi složitá, ne-li nemožná. Rozhodně však dlouhodobá.“

A. Röhrich, Ewing PR, Praha

3. Tento výchozí předpoklad se však v průběhu několika let ukázal jako nereálný: protože se univerzitní obec z různých důvodů projevila ve své ochotě (a potřebě) komunikovat prostřednictvím vlastního časopisu jako více než zdrženlivá, přešla postupně veškerá péče o konkrétní obsah a koncepci týdeníku na redakci; ta však nedoznala žádných změn ani co do počtu pracovních sil, ani co do rozsahu kompetencí.

4. Žurnál tedy není odrazem toho, co UP chce prezentovat, diskutovat či o čem chce informovat (být informována), ale převážně toho, co se redakci

podaří „identifikovat“, zajistit a autorsky či redakčně zpracovat.

Domníváme se, že v tomto kontextu nelze Žurnál UP považovat za optimálně fungující prostředek komunikace uvnitř UP, a to i přesto, že v porovnání s většinou periodik českých vysokých škol představuje Žurnál UP spíše nadstandard.

Navrhuje proto členům univerzitní obce, aby se sami podíleli na případné změně, tj. na vzniku nové koncepce univerzitního týdeníku, či aby se případně vyjádřili k jiné formě komunikace na UP.

Anketní otázky:

1. Měla by dle Vašeho názoru UP vydávat vlastní periodikum?

- a) ano
- b) ne (zvolíte-li tuto možnost, odpovězte přejděte na otázku č. 6)

2. Pokud jste na předchozí otázku odpověděl/a kladně, jak jste spokojen(a) s Žurnálem UP (ŽUP) v jeho současné podobě?

- a) jsem spokojen/a (zvolíte-li tuto možnost, na další otázky neodpovídejte)
- b) nejsem spokojen/a

3. Jaké informace, témata, stanoviska atp. v současném ŽUP postrádáte?

4. Co v současném ŽUP naopak pokládáte za nadbytečné?

5. Do jaké míry byste byl/a ochoten/ochotna podílet se na obsahu ŽUP?

6. Pokud jste na první otázku odpověděl/a záporně, jakou jinou formu komunikace na UP navrhuje?

7. Další připomínky či náměty:

Své odpovědi můžete zasílat na e-mailovou adresu redakce mazoch@rupnw.upol.cz, hronovam@rupnw.upol.cz, vnitřní poštou (Redakce Žurnálu UP, Rektorát UP, Křížkovského 8).

Na Vaše reakce se těší

redakce Žurnálu UP

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ PAOLO NEMEC: DOPISY NA ROZLOUČENOU /XI/

pak je on, Robert, samozřejmě podezřelý. Koneckončů neměl – to už je ironie osudu – žádná alibi. Ceti si. A pak pozval Evu. Perfektně zinscenováno. Byl by měl příležitost hrát před Karin, že o ničem neví: *Pročpak jen Eva nejde? Snad se jí něco nestalo?* Všechno by se dalo vysvětlit, ale Pytlík vidí nyní situaci jistě takto. Tím, že nevydal Hermannovo tělo, si Pytlík ušetřil trapnosti jako zákaz vycestovat nebo vyšetřovací vazbu. Věděl, že bez Hermannova těla Robert Olomouc neopustí.

„Zmínil se komisař Pytlík o Hermannových věcech nebo o této místnosti?“
„Ano, samozřejmě. Hermannovy osobní věci vám ještě dopoledne někdo odnese na ubytovnu a nechá je u správce domu. Stačí, když si je potom vyzvednete. A tuhle místnost můžeme také používat. Pochybuji ale o tom, že by sem vůbec někdo chtěl. Nejdříve ta hrůzná vražda, a pak ještě sebevražda. Cimra smrti v pravém slova smyslu.“

V témže okamžiku vstoupil dovnitř Heimann.

„Žádný strach, Aloisi, já tu pracovním používat budu. Koneckončů tu máme ještě Pracoviště.“

„To jsi Ty, Jochene. Pane Streite, dovolte, abych vám představil Jochena Heimanna.“

„Už jsme se poznali,“ odvětil krátce Streit.

„Ač tak. Ano, dobře. Chtěls se mnou mluvit, Jochene?“

„Špatné zprávy. Tvá sekretářka ti vzkazuje, že se nehne od telefonu. Rektor, děkan, kancléř, tisk, studenti, kolegové, primátor, ministerstvo školství – všichni s tebou chtějí mluvit.“

„Panebože. Vůbec nevím, co jim mám říct.“

„Jak to? Všechno je přece jasné. Sebevražda z lítosti nad vraždou profesora Rosenbauma. A tak dále.“

„Samozřejmě. Tak to půjdu. Pane Streite, omluvte mě prosím.“

Streit nechtěl věřit svým uším. „Odkudpak víte, že to byla sebevražda?“ otočil se na Heimanna.

„Není to přece jasné, pane Streite? Myslím si, že když si někdo hodí mašli, tak je to stoprocentně sebevražda.“

Streit se zhluboka nadechl.

„Dobře mě poslouchejte, Heimanne,“ dostal ze sebe nakonec, a bylo vidět, že se jen s obtížemi ovládá, „jak vy zacházíte se svým okolím, to se mě netýká. Nepřeji si ale, abyste takovýmto tónem hovořil se mnou.“

„Promiňte, pane profesore, nechtěl jsem vás urazit. Buď jak buď, je tu ale Evin jednoznačný dopis na rozloučenou.“

42

„Prosím?“

„To jste nevěděl? To samozřejmě všechno vysvětluje. Ano, našel se dopis, kde Eva píše, že utloukla Hermannu Rosenbauma tou flaškou. Z pomsty, protože ji sexuálně využíval. Ale se špatným svědomím nemohla žít dál, a proto...“

„To přece nemyslíte vážně, pane Heimanne!“

„Vím, že to zní trochu přehnaně, ale dopis existuje.“

„Rekl bych, že až moc přehnaně. Je ten dopis psaný rukou? A odkud o tom dopise vůbec víte? Mně se o tom policie vůbec nezmiňovala.“

„Ne, dopis je napsaný na počítači,“ Heimann ukázal rukou, „na tomhle tady. Ale Eva ho vlastnoručně podepsala. Každopádně to tak vypadá. Přesně to sám taky všechno nevím. S policií jsem vůbec nehovořil. O dopise mi řekla sekretářka.“

„Ona našla mrtvolu?“

„Ne, našla ji Romana.“

„Romana? Ta studentka s německým příjmením, která našla už Hermannu?“

„Romana Wolfová, přesně tak. Hrůza, co? Byla z toho celá pryč a hned běžela na sekretariát. A naše Katka hned zavolala policajty.“

„Tohle nechápu,“ uklouzlo Streitovi, „zavolala policii, a pak se hned vrhla na dopis.“

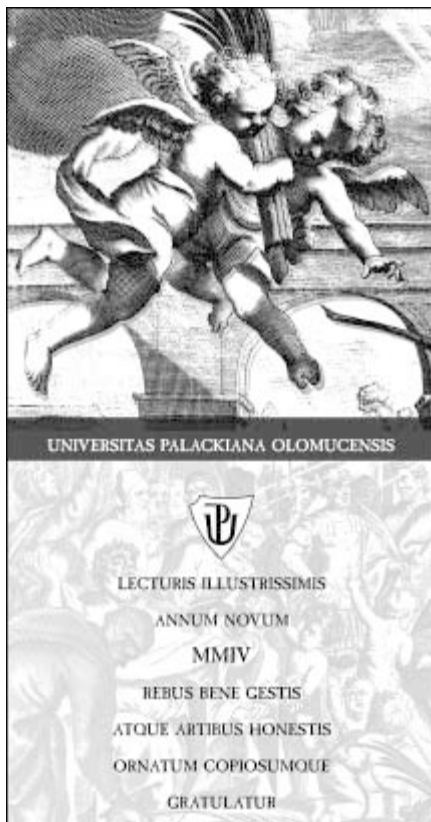
„Tak to aspoň říkala. Ale upřímně řečeno, úplně jí nevěřím. Jak Katku znám, určitě si nejdřív přečetla ten dopis a pak teprve zavolala policii.“

Blázinec, myslí si Streit, to není univerzita, ale blázinec. „Děkuji vám za informaci, pane Heimanne,“ řekl konečně. „A nevědilo by vám teď, kdybyste mě nechal o samotě?“

„Ale ne, samozřejmě že ne. Ehm, tak zatím.“

Streit už Heimannovi neodpověděl. Sedl si na židli k počítači a pokoušel se srovnat si myšlenky. Eva vlastně mohla Hermannu zabít, to se jistě nedalo vyloučit. Ale kdo by potom zabil Evu. Policie, myslí si Streit, samozřejmě podezírá mě. Motiv: pomsta. Jinak totiž žádný mstitel nepřicházel v úvahu. Další možnost by byla, že Eva znala Hermannova vraha a že ho možná vydírala. Potom by byl Hermannův vrah také vrahem Evy. Vydírání, toho by Eva byla schopná. Samozřejmě by to všechno platilo za předpokladu, že Eva sebevraždu nespáchala. Tím si byl Streit jistý. Tím pádem musel dopis na rozloučenou někdo zfalšovat. A to by znamenalo, že Hermannu využívala Eva. Ale jak? On sám naznačil včera Karin několik možností, ale sám jim tak docela nevěřil.

43

Redakční rada a redakce Žurnálu UP přeje čtenářům a všem členům univerzitní obce přjemné prožití vánočních svátků a šťastné vykoučení do roku 2004.

Vzpomínky

Novoroční přání J. L. Fischera

Ve čtvrtek 25. prosince uplyne 65 let od úmrtí spisovatele a dramatika Karla Čapka, jehož novinářská práce byla spojená především s Lidovými novinami. Při pohřbu 29. prosince 1938 vedle básníka Josefa Hory, kritika Miroslava Rutteho, univerzitního profesora Vincence Lesného a šéfredaktora Přítomnosti Ferdinanda Peroutky promluvil také šéfredaktor Lidových novin Eduard Bass. Celý obřad byl ze hřbitova na Vyšehradě vysílán rozhlasem. V týž den, snad i v reakci na Bassova slova vysílaná krátce před polednem, psal brněnský profesor a budoucí první rektor obnovené olomoucké univerzity následující dopis:

V Brně, dne 29. XII. 38

Milý pane redaktore,

tak těžko se mi přeje letos (a nám všem) šťastný nový rok, když jsme všichni plni úzkosti nad tím, co nám neveselého přinese. A Vám se mi píše dvojnásob těžko, protože stále musím myslet na Karla Čapka, svatého ducha Lidových novin. Věru jako by i smrt našla letos svou logiku a vyvozovala z našeho národního neštěstí závěry stejně důsledné, jako kruté, ochuzující nás, již tolik ochuzené, o to, oč oloupit nás už nemohla žádná moc světa, jenom ona.

Pamatují se, že v r. 1923, kdy u nás poněkud a na chvíli přituhlo politicky, jsem psal do tehdejších Českosl. novin článek, nadepsaný „Bachova éra“. Letos a v příštích měsících teprve náležitě zakusíme, co to vlastně taková „Bachova éra“ znamená, s tím dodatkem ovšem, že jejími vykonavateli budou čeští lidé a že ji budou vykonávat s nezřízenou chutí. A tohleto doléhá na mě vlastně největším smutkem, protože nic není v mých očích horšího nad vládou, která ve jménu „národního“ programu vládne proti národu. (Ta věta stála i v článku Social. slova, jehož obtah si Vám dovoluji poslat; ale padla za oběť „vnitřní cenzuře“, aby snad zbytečně nebyla ohrožena existence sama.)

Je nám dnes zapotřebí myslit statečných a lidí statečných, aby národ – jehož jádro zůstalo zdravé přes všechny pohromy, které mu bylo vytrpět – se neviděl opuštěna od těch, k nimž neztratil důvěru. Přeji Vám tedy, a toto přání jde z celého srdce, aby L. N. tuto povinnost plnily co nejlépe, lépe než dovedly ve chvílích nejkritičtějších i častěji potom.

Váš upřímný J. L. Fischer

-th-

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

„I stalo se, jakž odešli od nich andělé do nebe, že ti pastýři řekli vespolek: Poďme až do Betléma, a vimize tu věc, kteráž se stala, o níž Pán oznámil nám. I přišli, chvátajice, a našli Marii a Jozefa, i to nemluvnátko ležící v jeslech. A viděvše, rozhlášovali, což jim povědino bylo o tom děťátku. I divili se všickni, kteříž slyšeli o tom, což jim bylo mluveno od pastýřů. Ale Maria zachovávala všechny věci tyto, skládající je v srdci svém. I navrátili se pastýři, velebíce a chválíce Boha ze všeho, což slyšeli a viděli, tak, jakž bylo jim povědino.“

O narození Spasitele v městě Davidově podle evangelia sv. Lukáše v překladu Bible kralické.